

* * Тихесеньке буркотіння, голосне * * * * бурління й усміхнений сюрприз * *

Знову хтось відірвався!

Я пройшла за контрольне огородження настільки швидко, наскільки могла (завдяки Нані це «швидко» розтягнулося на три години — їй обов'язково потрібно було дати мені в дорогу приблизно сім тисяч настанов). І от тепер я сиджу на одному з цих високих табуретів біля барної стійки в кав'ярні перед дуже дорогим капучино і спостерігаю, як за величезним вікном злітають і приземляються літаки. Як же це красиво!

І я маю на увазі не стільки літаки, але й це відчуття! Звісно, прощатися з Наною завжди трохи боляче. Я дійсно дуже сильно люблю свою бабусю, але ж ми знову побачимося на наступних канікулах. Так само, як і з міс Гвінн, яка, на щастя, знову працює в нас (Нана звільнила її, вважаючи, що моя домашня вчителька про

щось проговорилася і таким чином наразила мене на небезпеку. Як вона тільки могла? Міс Гвінн — це найвідданіша людина, яку тільки можна уявити! Ця мила жіночка знову з нами, однак тепер вона — особистий секретар Нани, бо домашня вчителька мені більше не потрібна (хі-хі, цікаво, яка робота подобається їй більше?). Цікаво, чи почуваються інші дівчата так само, як я зараз, повертаючись до інтернату? Чи мої відчуття такі самі, як у звичайних дівчат, які прощаються зі своїми родинами?

12

Хитаю головою. Які нісенітниці! Я ж збиралася про такі дурниці більше не думати. Я теж нормальна! Так само нормальна, як і інші в Корнуольському коледжі. Так само нормальна, як і дівчина за сусіднім столиком, з какао... Га? Що це вона робить? Хіба я в зоопарку?

Невже вона вилила собі какао на голову й почала підстрибувати, полоскати горло, наче шимпанзе, бити себе в груди й видавати інші звуки, як мавпи? Ой, рятуйте! Так, добре, НАСТІЛЬКИ нормальною я бути не хочу! Я витріщаюся на неї, і — упс, не помітила! — з руки в мене раптом випадає ложка, якою я розмішувала свою каву.

— ЛЮСИ! — перелякано верещить чоловік поруч із дівчиною, вочевидь, її батько. — Негайно припини! — йому ніяково, він проводить долонею

по волоссю, озирається навколо й перевіряє, чи ніхто не бачив вибриків його доньки.

Але це не можна було не побачити. Це досить легко помітити по обличчях, які швидко відвертаються в інший бік, удаючи, що вони ДУЖЕ заклопотані своїми справами.

— Тихіше! — промовляє батько до доньки. — Коли я сказав, що ми будемо відгадувати тварин, поки чекаємо на літак, я зовсім не мав на увазі, що ти... — на обличчі Люсі, по якому стікають струмені какао, написане триумфування.

— МАМА мені це дозволяє!

Бац. Це було сильно.

Не можу втримати посмішки.

— Звісно, ти можеш відгадувати тварин зі мною, — починає дещо розгублений батько, — але...

Мені дуже сильно хотілося — цілком непомітно — послухати, що саме намагається сказати батько, але раптом мій телефон почав гикати й булькати, а потім знову гикати — ще голосніше, а тоді видав смс-ку.

Геніальний рингтон! Такий потішний! Звучить так, наче хтось дуже голосно чистить зуби й полоще горло. Це мені Піппа встановила. Я взагалі не знала, що можна завантажувати різні звуки на телефон.

Перш ніж відкрити смс-ку, я завмираю.

Хвилиночку, невже я щойно підслухала розмову? Та ще й із задоволенням? І зовсім не почула докірливого голосу Нани в голові? «*Де твої манери, Енджі? Пам'ятай про стриманість, дивися в чашку, будь ласка!*»

Хі-хі, зважаючи на все, я прогресую!

Так, я дійсно поступово стаю Карою! Прощавай, Анно-Луїзо! Прощавай, старе життя!

Вочевидь, я задоволено посміхнулася, бо зморшкувата жінка, яка щойно продала мені капучино і мила брудний посуд за стійкою, також раптом посміхнулася. І зморшок у неї ніби одразу поменшало.

Вона привітно кивнула й посміхнулася мені. Наче ми мали спільну таємницю.

За долю секунди я здригнулася. Посмішка моя зникла з обличчя, наче будиночок із карт, якого торкнувся вітерець. У животі почалися судоми, шлунок посилав маленькі болючі сигнали тривоги.

Таємниця?

Увага!

Чи не МОЮ таємницю знає ця жінка?

Усі ці емоції й думки промайнули в моїй свідомості за коротку мить, я навіть не встигла їх зупинити. Надто живі ще спогади мого ди-